

— А гдѣ сж вашитѣ?

— Бѣгаха къмто планината. Азъ паднахъ, плакахъ, молихъ се на хората да не ме оставятъ, но никой не ме погледна. Всѣки гледа себе си да спаси. И твоята майка видѣхъ, носѣше на гърбътъ си 3 годишното ти сестриче, бѣга и плаче . . . Молихъ я да върви полека съ мене . . . «Моитѣ заминахъ, тебе ли ще гледамъ, охъ пуста майка!» рече тя и се изгуби. Тѣй ме изминаха всички. А ти?

— И азъ така. Намѣрихъ нашето бебе. Мама го е оставила. Не е могла 2 дѣца да носи. Жедно е, ще умре, я да му дадемъ водица!

Капнахме му нѣколко глѣтки въ устата. То се облиза. Прѣмърка. Горкото! Мравки пѣплѣха по голичкиѣ му мяса и го хапѣха. Очистихме го. То пакъ се умири . . .

Тукъ стояхме ний до гдѣ отново се стѣмни. По едно врѣме малкото прошава, прѣмърка и избѣли очи. Пипаме го, — студено.

— Умре! рече Ганчо.

— Умре! . . . Азъ заплакахъ и обляхъ въ сълзи вдървенитѣ бузички на мъртвото братче.

— Дали нѣма и ний да умремъ? продума Ганчо.

— Да уремъ? — Лошо е. Да бѣгаме отъ тукъ, Ганчо. Сега по тъмно да бѣгаме! Гладни сме . . .

III. Нашето селце — пепелище.

Тръгнахме къмъ селото. Стигнахме лозята и що да видимъ — селото въ пушекъ и пламъци. Псетата виятъ, и нищо друго не се вижда и не се чува. Доближихме селото — пепелища!

— Не личи, Петко, улицата, ни черковата.

— Изгорѣли, Ганчо, и нашитѣ кѣлци изгорѣли, и хамбаря съ житото, и оборътъ съ воловетѣ, и кошарата съ овцетѣ . . .